

Но може бы нѣкой да каже: Ако Христосъ е направилъ всичко, то за насъ не остава нищо да правимъ. Това не е тѣй, има доста за насъ да правимъ; трѣбва искрено да ся покаемъ за всички-тѣ си грѣхове и *да ги оставимъ*, да идемъ при Исуса като грѣшници, нечисти и съвсѣмъ недостойни, и да му прѣдадемъ души-тѣ си и да ся трудимъ всякой день да правимъ не своѣхъ-тѣхъ си волюхъ, но волюхъ-тѣхъ на Създателя и Спасителя си Исуса Христа.

Любезнии братіе, колко гореща трѣбува да е наша-та любовь къмъ Бога! Ный по причинѣ на грѣхове-тѣ си, бѣхмы повинни на вѣчно наказаніе, и той отъ голѣмъ-тѣхъ си любовь къмъ насъ, прѣдаде възлюбленнаго Сына своего да умре за насъ; и Сынъ-тѣхъ не пожали себе си, но пролѣ скъпоцѣнниѣхъ-тѣхъ си кръвь за да ны искупи. О! колко много трѣбува да го обычамъ, и колко чисто трѣбува да е животъ-тѣхъ ни, като знаемъ че грѣхове-тѣхъ ни бѣхъ причина на страданія-та на Сына Божія. И всякой нека гледа по много къмъ самага Исуса а не къмъ онова което го само прѣдставява, и да ся надѣе за спасеніе-то на истъ-тѣхъ Христовъ жьртвѣ а не на причастіе-то, което е само символъ на тѣхъ жьртвѣ. “Какъ можемъ да избѣгнемъ, ако прѣнебрегаваме толко голѣмо спасеніе?” (Евр. 2; 3). Онова което повече отъ всичко друго ще умножава мъжы-тѣхъ на изгубены-тѣхъ, ще бѣде то, че Богъ приготви за тѣхъ спасеніе, но тѣхъ го прѣнебрѣгохъ. Христосъ прострѣ спасителны-тѣхъ си рѣцѣ къмъ тѣхъ, но тѣхъ ги прѣзирахъ. О! горко намъ, ще